

У Х В А Л А
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Соколової Олени Анатоліївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини дев'ятнадцятої статті 79 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII

м. К и ї в
28 серпня 2019 року
№ 53-у(II)/2019

Справа № 3-184/2019(4201/19)

Другий сенат Конституційного Суду України у складі суддів:

Тупицького Олександра Миколайовича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича – доповідача,
Мойсика Володимира Романовича,
Первомайського Олега Олексійовича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Соколової Олени Анатоліївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини дев'ятнадцятої статті 79 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, ст. 545).

Заслухавши суддю-доповідача Касмініна О.В. та дослідивши матеріали справи, Другий сенат Конституційного Суду України

у с т а н о в и в:

1. Соколова О.А. звернулась до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають положенням частини першої статті 8, частин першої, другої статті 24, частин першої, шостої статті 43, частини першої статті 57, частин першої, другої, четвертої статті 126 Конституції України (є неконституційними), положення пункту 1 частини дев'ятнадцятої статті 79 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (далі – Закон).

У частині дев'ятнадцятій статті 79 Закону зазначено, що Вища рада правосуддя може відмовити у внесенні Президентом України подання про призначення судді на посаду виключно, зокрема, з підстав наявності обґрунтованого сумніву щодо відповідності кандидата критерію доброчесності чи професійної етики або інших обставин, які можуть негативно вплинути на суспільну довіру до судової влади у зв'язку з таким призначенням (пункт 1).

На думку автора клопотання, „зміст вказаного положення дає підстави стверджувати, що визначене у ньому юридичне регулювання, зокрема, через наявність словосполучення „інших обставин“, без їх конкретизації, свідчить про порушення конституційного принципу верховенства права, зокрема, таких його складових як зрозумілість, чіткість, недвозначність та ставить під сумнів конституційне право особи щодо гарантування знати свої права та обов'язки, закріплене у частині першій статті 57 Основного Закону України“.

Соколова О.А. вказує на те, що оспорювані положення Закону порушують гарантії незалежності судді, створюють передумови для впливу на нього та дають можливість фактично притягнути його до відповідальності шляхом звільнення з посади, що зумовлює порушення конституційного права на працю та принципу рівності громадян перед законом, а також нівелює гарантований державою захист від незаконного звільнення.

На підтвердження своєї позиції суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на положення Конституції України, Закону, рішення

Конституційного Суду України та практику Європейського суду з прав людини, а також судові рішення, прийняті у його справі.

2. Другий сенат Конституційного Суду України, розглядаючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з неодностайним постановленням Третьою колегією суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 16 липня 2019 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі, виходить з такого.

Згідно з Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

З аналізу конституційної скарги вбачається, що автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Закону, а фактично висловив незгоду з існуючим нормативним регулюванням і судовими рішеннями, прийнятими у його справі.

Отже, Соколова О.А. не дотримала вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 36, 50, 55, 56, 62, 67,

77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 54 Регламенту Конституційного Суду України Другий сенат Конституційного Суду України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Соколової Олени Анатоліївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини дев'ятнадцятої статті 79 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

